

Вітаю!

Мене звати Наталія. До початку повномасштабного вторгнення я зі своєю родиною жила у власному будинку. Ми постійно в ньому щось робили, намагалися зробити красу і затишок! Моя старша донька ходила на танці, а синочок був йще маленький, але йому дуже подобалося ганяти у дворі на самокаті! Мій чоловік з 2020 року був в АТО.

У мене була чудова робота, дбайливий керівник і неймовірно дружній колектив (ми і досі спілкуємося, хоч і знаходимось у різних куточках світу 😞). Перший день. Дуже важкий день. Напевно один з найважчих днів, який мені довелося пережити в своєму житті. Я зараз пишу ці рядки і в мене тремтять руки і котяться сльози...

У п'ятій ранку мені зателефонувала племінниця і сказала, що почалася війна. З тієї секунди я вже планувала усі свої дії і найперше, що мені треба було зробити, то забрати свою доньку з Маріуполя. Вона була в санаторії. Я почала дзвонити чоловіку, але його телефон був вимкнений. Вже через пів години мені подзвонила донька і повідомила, що всіх забирають. Й ще через хвилин 15, коли я вже їхала за нею, вона в істериці сказала, що якийсь блокпост розстріляли і вона дуже налякана. Паніка, сльози і страх. Все це я побачила в очах дітей, які чекали своїх батьків. Забравши доньку, ми побігли до машини (у нас стара Жигулі). І тут почалися вибухи з усіх сторін... Я йще навіть не встигла відкрити дитині двері (Вона доречі й досі мені згадує цей момент, коли думала, що я її залишу. А я на той момент дивилася, куди бігти ховатися, якщо буде летіти на нас). Тут звуки трохи затихли і я впустила дитину в машину, розуміючи, що треба якнайшвидше поїхати. Але почалися знову вибухи, і що ж сталося... В мене не заводиться машина... Звуки стихли і машина завелася, наче відійшла від переляку. По дорозі ми забрали сім'ю моєї племінниці і поїхали додому. Дуже страшно було чути вибухи і бачити колони техніки, які їхали назустріч. Все здавалося дуже зловісним і сірим. В мене дуже сильно боліла голова, напевно стрес, бо жодні ліки не допомогали.

Увечері до нас приїхала моя подруга з родиною. Тоді я трохи видихнула, бо в нас з'явився чоловік у будинку, і я, напевне, тоді вирішила, що не все на моїх плечах. Але зранку чоловік моєї подруги повернувся в Маріуполь і знову з дорослих залишилися тільки жінки. Вийшов на зв'язок мій чоловік. Підвал ми приготували, але він наполіг, щоб ми поїхали до моєї сестри. В неї дуже хороший підвал. Ми взяли усі продукти які були і поїхали...

Сестра без вагань прийняла нас. Чоловік дзвонив рідко. Кожен дзвінок був, наче останній... Після розмови мене відпоювали заспокійливими.

Настав березень. Зв'язок зник. Світла теж не стало. Наше селище окупували. Цілодобово лунали вибухи. Пропав газ. Включили світло, але зв'язку так і не було. Ближче до кінця березня чоловік зміг додзвонитися. Живий, це було найважливіше. Треба спалити все, що вказує на те, що він військовий. Казати всім, що ми більше не разом... Ми так і залишилися у сестри. В наш будинок прийняли людей з Маріуполя. 18 людей. Жили в нас до кінця травня. Чоловік, коли дзвонив, просив виїхати за кордон. Страшно. Одна з двома дітьми. А раптом з чоловіком щось трапиться...

Черги, сварки, звуки вибухів ..

Продукти з чужої країни.

Багато людей, чужих людей.

Постійний стрес.

Сусід здав усіх в кого в родині військові.

Арешти.

Обшуки.

Перепис населення.

Фільтрації.

Враження, що ти не у себе вдома. Ти тут чужий. Усе чуже.

Я боялася проходить фільтрацію. Боялася за дітей. Мій чоловік потрапив в госпіталь. Я почала обдумувати, як виїхати, як пройти фільтрацію, як отримати пропуск на виїзд.

Наче все у чоловіка стало налагоджуватись, але його психічний стан різко погіршився. Саме тоді я прийняла рішення, пора виїжджати. Тільки в Україну, тільки до чоловіка.

Я завантажила машину речами. Діти сиділи позаду. Постійно сварилися, але мені було не до цього. Більше двадцяти блокпостів і велика черга біля Василівки. При перевірці виявили, що машина оформлена на чоловіка. Не пропускали. Домовилися за гроші.

Сіра зона... І нарешті наш ПРАПОР!

Наші хлопці!

Зустріч з чоловіком!

І знову труднощі. Страх перед невідомим. Страх за стан чоловіка.

Нове місце, люди...

Відчуття, що життя, наче страшний сон. Розумієш, що все, що ти мав, втрачене, нічого немає... Будинок, робота, рідні...

Ми одні. Чоловік повернувся на службу. Ми зовсім одні. Приїхала моя мама. Більше не змогла знаходитись в окупації.

Постійне відчуття, що нічого не хочеться. Не хочеться планувати. Не хочеться робити. Відчуття страху, коли в тебе з'являється щось з речей. Досі не розумію чому такий страх через речі...

Чоловік отримав інвалідність, але продовжує службу. Третя вагітність. Вирішили залишити дитину! Тепер в нас троє найкращих діток!

Переїзд в інше місто, бо нас багато. Треба дешевше житло. Знову все нове ...

І тут дзвінок. Ваша родина може взяти участь у проекті з отримання модульного будинку!

Ми не могли повірити, що це дійсно правда. А потім розумієш, що ти дійсно підходиш, дійсно заслуговуєш... Й ще не знаючи, що ми вибрані, і ми з дітьми вже стали планувати своє життя!!!

Вже стали розуміти, що життя почне продовжуватися, а не стояти на паузі...

Дуже хочеться знову відчувати себе справді ВДОМА!